

hendens uidelicet uires quam plurimas. Quorum quidem diuisio unā quāq; debilitauit. mistio uero restituit in exemplaris ideam. Nonnunq̄ uero herba una uel lapis unus ad diuinū sufficit opus. Sufficit enī Cne- bison idest carduus ad subitā numinis alicuius apparitionem. ad custo- diam uero laurus. Raccinum idest genus uirgulti spinosum, cepa squil- la, corallus, adamas, Iaspis sed ad præfagium cor talpæ. ad purificationē uero sulphur & aqua marina. Ergo sacerdotes per mutuam rerū cognationem, compassionēque conducebant in unum, per repugnātiā expellebant, purificantes cum oportebat sulphure, atque asphaltō. idest bitumine aqua aspergentes marina, purificat enim sulphur quidē pro- pter odoris acumen. aqua uero marina propter igneam portionem, & aīalia diis ī deoꝝ cultu congrua adhibebāt, cæteraq; similiter. Quāobré ab iis atq; similibus recipientes primum potētias dæmonum cognoue- runt uidelicet eas esse proximas rebus, actionibūs que naturalibus, atq; per hæc naturalia, quibus propinquant in præsentiam conuocarunt. Deinde à dæmonibus ad ipsas deorum uires actionēs que processerunt, partim quidem docentibus dæmonibus ad discentes, partim uero indu- stria propria interpretantes conuenientia simbola in propriā deorum intelligentiam ascendentes. ac denique post habitis naturalibus rebus, actionibūs que, ac magna ex parte dæmonibus in deorum se- confortium receperunt.

FINIS.

Porphyrius de occasionibus, siue causis ad intelligibilia nos du- cētibus. Interprete Marsilio ficino.

De natura corporeorum, atque incorporeorum.

Nullum corpus est in loco. Nullum uero eorum quæ secun- dum se sunt incorporea, uel aliquid tale est in loco.

Quæ secundum se sunt incorporea, eo ipso quod præ- stātius est omni corpore atq; loco, ubique sunt, non distā- ti quidē, sed indiuidua quadam conditiōe. Quæ se- cundum se sunt incorporea, non localiter præsentia corporibus, adsūt eis, quotienscunque uolunt, ad illa uergentia, atque declinantia quate- nus uidelicet naturaliter ad ea uergunt atque inclinantur. Sed enī cum non ad sint locali conditione corporibus, habitudine q̄dam eis adsūt.

Quæ

DE OCCASIONIBVS.

Quæ secundum se sunt incorporea, certe nõ per substantiam & per essentiam corporibus adsunt. Non enim corporibus commiscetur, ue rütamen ex ipsa inclinatione quasi momento uis quædam subsistit in de cõmunicata iam propinqua corporibus. Ipsa nanque inclinatio se cûdam quandam uim substituit corporibus iam propinquam.

De natura & alligatione & solutione animæ.

2 Anima quidem medium quidam est inter essentiã indiuiduã, atque essentiam uera corpora diuisibilem. Intellectus autem essentia est indiuidua solum. Sed qualitates materialésque for mæ, secundum corpora sunt diuisibiles. Non omne quod agit in ali ud appropinquatione & tactu facit quod facit, sed etiam quæ propin quando & tangendo faciunt aliquid secundum accidens non utuntur propinquitate. Anima corpori alligatur conuersione quadam ad pas siones prouenientes a corpore. Rursúmque soluitur quatenus à corpo re nihil patitur. Quod natura ligauit hoc & ipsa natura soluit. Rur sus quod conciliauit anima, hoc & anima dirimit. Natura quidem cor pus in anima deuincit. Anima uero seipsam in corpore. Quamobrem natura corpus ab anima separat, anima uero seipsam a corpore segregat.

Omnia quodammodo sunt in omnibus, pro conditione eorum, quibus insunt.

Non similiter omnia in omnibus intelligimus, sed proprie se ha bet ad omnia unius cuiusque essentia in intellectu quidẽ intellectu aliter, in anima uero rationaliter, in plantis seminarie, in corporibus ima ginarie, in eodemque (quod his omnibus superius est) modo quodã su per intellectuali atque super essentiali.

In summis est unitas cû uirtute, in infimis multitudo cû debilitate.

In corporeæ substantiæ descendentes quidem diiudicentur, atque in singula potentiæ defectu multiplicantur, adscendentes autem utun tur atque simul recurrunt in unum copia potestatis.

De speciebus uitæ.

Non solum in corporibus æquiuoca conditio est, sed ipsa etiam ui ta multipliciter prædicatur. Alia est enim uita plantæ, animalis alia. Alia rursus intellectualis essentiæ, alia tandem natuæ superioris, alia animæ, alia intellectualis, uiuunt enim & illa, & si nullum eorum, quæ ab ipsis existit uitam eis similem sortiatur.

Quæ generant partim cõuertütur ad genita, partim minime.

Omne quod sua essentia generat aliquid se deterius generat, atque

non

i

omne genitum ad genitorem natura conuertitur. eorum uero, quæ generant alia quidem nullo modo conuertuntur ad genita. alia uero partim quidem flectuntur ad illa. partim etiam non flectuntur. alia tandem solum deflectuntur ad genituras, neque interim ad se reflectuntur.

Sensus, imaginatio, memoria, intelligentia.

Memoria non est imaginationum conseruatio quædam ἀλλὰ ἡ μελετηθέντων προβολέου ἐκ νέας προβλήματα sed est ipsæ propositiones siue productiones in actum eorum, quæ meditatus est animus in actum nuper educere.

Anima quidem habet omnium rationes. Agit autem secundum eas, uel ab alio ad expeditionem eiusmodi prouocata, uel ipsa seipsam intus conuertens ad rationes. & cum ab alio prouocatur tanquam ad externa committit introducere sensus, cum uero ingreditur in seipsam, ad intelligentias peruenit, neque igitur sensus extra imaginationem sunt. neque ut dixerit aliquis intelligentiæ quatenus competunt animali. neque rursus absque instrumentorum sensualium passione sunt sensus. sic & intelligentiæ non absque imaginatione. nisi analogæ conditio sit, quemadmodum figura consequens quiddam est ad animal in sensuale. sic phantasma aliquid consequens ad intelligentiam animæ intelligentis in animali.

Anima est immortalis.

Anima est essentia inextensa immaterialis immortalis in uita habente a seipsa uiuere atque eam similiter possidente.

Passio animæ atque corporis est longe diuersa.

Aliud est pati corpora, aliud in corporea. Passio enim corporum cum transmutatione contingit. passio uero animæ est accommodatio quædam, & affectio ad rem ipsam, & actio quædam, nullo modo similis calefactioni frigefactionique corporum. quamobrem si passio corporum cum transmutatione fit. dicendum est omnia in corporea esse passionis expertia. Quæ enim a materia corporibusque separata sunt actu, eadem permanent, quæ uero materiæ corporibusque propinquant, ipsa quidem non sunt passiuæ, sed illa in quibus hæc apparent patiuntur. quando enim animal sentit. anima quidem similis esse uidetur harmoniæ cuidam separatae ex seipsa cordas mouenti cõtemperatas. Corpus autem simile harmoniæ, quæ inseparabilis inest cordis. sed causa mouendi esse uidetur animal. propterea quod sit animatum. quod quidem simile est musico, ex eo quod sit concinnum. corpora uero quæ per passionem sensualem pulsantur, similia cõtemperatis cordis apparent. Etenim ibi

non

DE OCCASIONIBVS.

non harmonica quidem separata patitur. sed corda. & mouet sane musicus per ipsam quæ sibi inest harmoniam, neque tamen corda ratione musica moueretur etiam si uellet musicus nisi harmonia ipsa id dixit.

De differentiis incorporeorum.

Ipsa incorporeorum appellatio non secundum communitatem unius eiusdemque generis. sic cognominata est quemadmodum corpora. sed secundum nudam ad corpora priuationem. Quamobrem nihil prohibet inter illa, alia quidē eē essentia, alia uero nō essentia, & alia rursus ante corpora, alia uero una cum corporibus. Item alia a corporibus separata, alia uero non separata. Præterea alia secundum se subsistētia, alia uero alii ut sint indigentia, alia denique actionibus uitisque ex se mobilibus eadem. sed alia uitis & qualibus actionibus quodammodo permutata nempe secundum negationem eorum quæ ipsa nō sunt non secundū assistentiam eorum quæ sunt appellantur.

Passiones materiæ primæ assignatæ similiter a Plotino.

Materiæ propria apud antiquos hæc sunt incorporea quidem. Diuersa enim est a corporibus. præterea uitæ expers. neque intellectus. neque anima. neque aliquid secundum se uiuens. Item informis permutabilis infinita impotens. Quapropter neque ens. sed uerum non ens, imago mollis apparens. quoniam quod primo est in mole est ipsū impotens. item appetitio subsistētiæ, & stans non in statu. præterea semper in se apparēs, tum paruum, tum magnum, tum minus, tum magis, tum deficiens, tum excedens, quod ue fiat semper, maneat uero nūquam, neque tamen aufugere potens. quippe cum totius entis sit defectus. Quamobrem quicquid promittat mentitur. ac si magnum appareat. interim euadit paruum. quasi enim ludus quidam est in non ens aufugiens. Fuga enim eius non fit loco. Sed dum ab ente deficit. quamobrem quæ in ea sunt imagines. in sunt in deteriori rursus imagine. quemadmodum in speculo id quod alibi situm est apparet alibi. & ipsum speculum plenum esse uidetur. nihilque habet dum omnia uidetur habere.

Quid patiat. quid non.

Passiones circa id sunt omnes, circa quod accidit & interitus. Via enim ad interitum est admissio passionis, atque huius est interire cuius est pati. Interit autem incorporeum nullum. sed quædam inter illa, aut sunt, aut non sunt. quapropter nullum eorum patitur. quod enim patiens est non oportet ita se habere. sed esse tale ut alterari queat atque interim i qualitibus eorum quæ ingrediuntur, sicque inferūt passionem.

Ei nanque quod inest alteratio non à qualibet accidit neque igitur materia patitur. Nam secundum seipsam qualitatis est expers. neque prorsus formæ quæ sunt in ea ingredientibus, uicissimque exeuntes. sed passio fit circa compositum & unius esse in compositione consistit, hoc enim in contrariis uiribus & qualitatibus ingredientium inferentiumque passionem perseuerare in subsistendo uidetur. Quamobrem ea quorum uiuere est ab externis nec à seipsis nimirum & uiuere & non uiuere pati possunt. Sed ea quorum esse in uita consistit passionis ex parte, necessarium est permanere secundum uitam, quemadmodum uitæ uacuitati conuenit & non pati quatenus & uitæ uacuitas. Itaque sicut permutari ac pati composito ex materia formæque contingit id est corpori, neque tamen id materiæ accidit, sic uiuere atque interire pati que secundum hoc ipsum in composito ex anima corporeque; perspicitur. neque tamé animæ id contingit. quoniã anima non est aliquid ex uita & non uita conflatum sed uita solum constat quippe cum simplex essentia sit ipsaque animæ ratio sit natura ipsa se mouens.

Omnis intellectus est omniformis.

Intellectualis essentia sic in partibus est consimilis ut & in particulari quolibet intellectu uniuerso que intellectu sint entia. sed in intellectu quod uniuersali entia etiam particularia uniuersali sint ratione. in particulari autem intellectu etiam uniuersalia simul atque particularia sint conditione quadam particulari.

Anima quia per essentiam est uita non moritur.

Circa essentiam cuius esse consistit in uita, & cuius passiones uita quædam sunt nimirum, & mors in quali aliqua uita uersatur non in priuatione uitæ simul tota. Quoniam neque passio seu uita est omnino, illic ad non uiuendum, ipsaque illic accidit orbitas.

Omnis uita incorporea quocumque mutetur permanet immortalis.

In uitis incorporeis processus manentibus prioribus in se firmis efficiuntur dum nihil sui perdunt. neque permutant ad substantiam inferioribus exhibendam. quapropter neque quæ inde subsistunt cum aliqua perditione uel transmutatione subsistunt. neque hoc quidem efficitur sicut generatio interitus permutati onisque particeps. ingenta igitur & incorruptibilia sunt atque ingentæ incorruptæque; secundum hoc ipsum effecta.

Quomodo intelligatur quod est superius intellectu.

De illo quod est mente superius. per intelligentiã quidē multa dicuntur. consideratur autem uacuitate quadã intelligentiæ intelligentiæ meliore.

DE OCCASIONIBVS.

liore. quemadmodum de dormiente per uigilantiam multa dicuntur. sed per somnū ipsum cognitio eius peritiāque habetur. simili nanque si mile cognosci solet. quoniam omnis cognitio assimilatio quaedam est ad hoc ipsum quod cognoscitur.

Non ens aut est superius ente ut deus, aut inferius cum materia.

Quod nō ens dicitur aut ipsi nos machinamur ab ipso ente, aliquādo separati, aut sup̄intelligimus dum ens possidemus. quapropter si separamur ab ente ens ipsū nō super̄intelligimus nō ens super ens ipsū, sed iā nō ens uelut falsam concipimus passionē. contingētē uidelicet illi qui digreditur extra seipsum. ipse enim quisque quemadmodū existēter id est uere atque p̄ se ipsum potest reduci ad ipsum nō ens ente superius, sic ab ente seque ipso digrediēs iam traducitur ad nō ens quod entis ipsius est casus atque ruina.

Substantia incorporea est ubicunq; uult.

Natura corporis nihil impedit quin quod secundū se incorporeū est sit ubicūque & quomocūque. Sicut enī corpori incōprehensibile est quod mollis est expers, nihil q; ad ipsū pertinet, sic incorporeo ipsū quod molle distenditur nō fit obstaculum & quasi nō ens iacet. neq; enī quod incorporeū est locali conditione quo uult discurrit. locus enī cū mole simul existit. neque rursus corporum limitibus cohercetur. quod enim quomocūque iacet in mole, in angustum cohiberi potest, & cōditione locali trāsmutationē agere. quod autē est à mole magnitudinē que prorsus exemptum, hoc ab iis quæ sunt in mole contineri nō potest à motūque locali permanet liberum. Igitur quali quadam certaque dispositiōe reperitur ibi, ubicūque disponitur. Loco interea tū ubique, tum nusqua simul existens. quapropter quali quadam certaq; affectione, uel super cælum uel in parte mūdi quadam apprehenditur, quādo uero in aliqua mundi parte tenetur non oculis quidem aspicitur. sed ex operibus eius præsētia sua. fit hominibus manifesta.

Substantia incorporea nullo corpore cohibetur, sed producit e seam ī corpore per quā se corpori applicat.

Quod est incorporeum si quando in corpore comprehendatur nō opus est ut ita cōcludatur quēadmodū in parco fere claudūtur, nullū nā que corpus pōt ipsū sic ī se cohibere, neq; sicut uter liquorē aliqūe trahit & cohibet aut flatū. sed oportet ipsū substituere uires ab ipsa ī se ipsū unione extra manātes, qbus descēdēs corpori applicatur. copula itaq; ei⁹ ad corpus p̄ ineffabile quādā sui ipsius īpletur extēsiōne. quāobré nō aliud

quidē ullū ipsū alligat. sed ipsū certe seipsū. neq; igitur resoluit ipsū corpus quādo frāgitur aut interit, sed ipsū potius semetipsū enodat quando a familiari erga subiectū affectione diuertit.

Vniuersales causæ nō conuertuntur ad effectus. sed eos ad se cōuertūt.

Nulla substantiæ quæ uniuersæ sunt, atq; pfectæ ad suā cōuertitur geniturā. Oēs aut pfectæ substantiæ ad generatiā rediguntur & id quidem ad corpus usq; mūdānū. Quod quidē cū sit perfectū ad animā est redactum. animā in quā intellectuale, ideoq; circulo uoluitur. anima uero mūdi ad itellectū atollitur. Intellectus aut erigitur ad pricipiū. Omnia itaq; perueniūt ad hoc ipsum ab extremis exordientia quatenus facultas suppetit unicuiq; pueniūt in quā eleuatiōe ad primū illuc usq; pducta. Quæ quidē aut ex propinquo. aut ex lōginquo effici solet. Hec itaque nō solū appetere deū dici possunt, sed et pro uiribus assequi. in substantiis uero particularibus, & ad multa labi potētibus inest procliuitas deflectens ad genituras, ideoq; in his delictū dicitur accidisse. in his infidelitas ē dānata has igitur cōtaminat ipsa materia, propterea quod ad hāc deflecti possint. Cum tamē in re ad diuinū se ualeant cōuertisse. quare perfectio quidē à prioribus secūda substituuit conseruans eadē ad priora cōuersa. defectus aut priora et ad posteriora deflectit. efficitq; ut hac ipsa diligant. à superiore interim diuertentia.

Quomodo differēter est ubiq; deus intellectus anima.

Deus est ubiq; quia nusquā itellectus ē. ubiq; et quia nusquā aīa. deniq; ubiq; ē quonia ē & nusquā. sed de qdē ubiq; & nusquā ē eorū oīum quæ sunt post ipsū. Sui uero ipsius est solū sicut est atq; uult. Intellectus aut in deo qdē ubiq; ē, sed in eis quæ sūt post ipsū existit nusquā pariter & ubiq; aīa tadē in itellectu atq; deo, similiter est ubiq; in corpe uero ubiq; est simul & nusquā. Corpora aut & in aīa & in itellectu. & in deo, oīa profecto cū entia. tū nō entia ex deo sūt. & iō neq; tamē ipse deus ē cū entia. tū nō entia. neq; existit in eis. Si enī esset dūtaxat ubiq; ipse qdē oīa & in oīibus eēt. At quonia ē & nusquā oīa sane p ipsū sūt. sūtq; rursus in ipso. quonia ipse existit ubiq; diuersa rursus ab ipso, quonia ipse nusquā. Similiter itellectus ubiq; existēs, atq; nusquā cā ē aīa & aīa q; sequentiū, neq; ipse aīa ē, neq; quæ post aīam, neq; in eis existit. quonia uidelicet nō solū ubiq; ē eorūq; quæ sūt post ipsum. Sed & nusquā. Rursus aīa neq; corpus ē, neq; est in corpe. sed cā corpis. quonia dū ubiq; ē p corpus simul ē, & in corpe nusquā. processus deniq; uniuersi in illud desinit. qd neq; ubiq; simul neq; nusquā ē ualet. sed alternisq; busdā uicibus utriusq; fit piceps.

Ex porphyrio

DE OCCASIONIBVS.

Ex porphyrio de abstinentia animarum interpretate Marsilio ficino florentino.

Anima in hoc corpore dormit.

2. Bstinerere animalibus præcipimus nõ quidẽ oĩbus sed omni
dũtaxat diuina cõtẽplatur. qui sane animaduertit huius ha-
bitaculi ueneficia in quo hic habitamus. quĩ etiam cogno-
scit ipsum quod in se est naturaliter ppetuo uigilãs. atq; som-
num quo hic opprimitur deprehẽdit. Cui nos sane educationẽ nutri-
tionẽq; trademus cõsentaneã. tũ huius loci naturã, tũ sui ipsius cognitio-
ni conuenientem.

Beatitudo nõ est diuinorum cognitio sed uita diuina.

Beata nobis contẽplatio nõ est uerborum accumulatio disciplina-
rumq; multitudo quemadmodũ aliquis forte putauerit. neq; enĩ ita co-
ponitur. neque pro quãtitate rationũ ac uerborũ accipit incremẽtũ alio-
quin nihil prohiberet illos qui oẽs cõgregauerĩt disciplinas esse beatos.
hũc uero nedũ quãlibet disciplina fœlicem cõtẽplatione impleat, nec
ipse eẽt de his quã uerã sunt doctrinã id unquã efficiunt, nisi eis adsit, &
uita in ipsam diuinorum translata naturam. profecto contẽplatio-
nis finis est ens ipsum, uerũque assequi a deo scilicet, ut eiusmodi assecu-
tio cõtẽplatorẽ pro naturã suã uiribus cum eo qd cõtẽplatur cõflet in
unũ, nõ enĩ in aliud, sed in ipsũ uere seipsũ fit recursus neq; ad aliud. sed
ad seipsũ re uera fit cõspiratio. ipse uero re uera est intellectus. Quã-
obrem & finis est intellectu uiuere, atq; ad hoc ipsum sermones discipli-
nãq; foris adhibetã cõditionẽ qdẽ nobis purgatoriã adhibet, nõ tamen
rationẽ ipsam qua nobis fœlicitas cõpleatur. quãobrem si i sermonum
rationũq; cõgerie fœlicitas ipsa cõsisteret liceret hõibus educationẽ cer-
taq; officia cõtẽnentibus fœlicẽ cõseq; finẽ. at uero quoniã hãc uitã oportet
i aliã cõmutare animũ p uerba & ratiões operaq; purgãtes dic age qui
nã sermones quã nã opera sic potissimũ nos instituãt. nõne uerba dũ-
taxat officiaq; quibus a rebus sensũ mouẽtibns sensusq; passioĩbus sepe
mur? Atq; ad uitã intellectualẽ superq; imaginationẽ ac pro uiribus pas-
sionis ex pertem deniq; reducamur.

De animã descensu atq; ascensu.

Oportet nos si mō ad illa quã re uera nobis propria sũt reuolaturi
sumus hãc quã & ex natura mortali nobis ad sũpsimus oĩno deponere
una cũ affectioẽ ad hãc declinãte p quã descẽso nobis cõtigit. præterea
reminisci beatã & æternã substãtiã, ac dũ ad icorporeũ studemus adscẽ-
dere duo potissimũ meditari, tũ qua rõne eẽ materiale caducũq; depõ-

DABSTINENTIA

det nam si uim intulerit, nihilominus permanebit ibidem, unde sic exire compulerit. neque tamen parum referre putabit si corpore impingua do sibi carcerem confirmauerit durioré. Cauebit enim ne sensus eiusq; uoluptas si inualecat animam profundius in corpus immergat. Profecto si sensuum actiones puram animi actionem non impedirent. qd nam graue foret esse in corpore dum motiones quæ per corpus fiunt minime patiaris. quo enim modo iudicares. diceresq; quod passus fueris nisi & patiaris. nisi & præsens his existeres quæ pati ebaris. Intellectus quidē penes seipsum esto, et si nos penes ipsum minime simus. qui at ab intellectu digreditur ibi iam est quo est transgressus discurrensq; sursum atque deorsum attētiore pceptiōis cui usdam studio. illic iam adest ubi pceptio ipsa peragitur, nedum qui ad experiētiā sensibilibium descendit, & per facultatē irrationalē agit. possit interea quæ secundum mētē sunt cōtemplari sincere. nec illi etiam qui duas nobis attribuunt animas geminas quoque nobis attētiōnes simul habere permittūt. Alioquin duo aīalium coniugia effecissent. Fieri posset altero ad alia intēto. ut alterum sibi alterius opera minime uendicaret. Sed quid nam oporteret passiōes corporeas eneruare, ab eisque mori, idque quotidie meditari. si possemus secundum intellectum agere coniuncti mortalibus absque intellectus inspectione ut aliquis declarauit. Intellectus enim uidet. intellectus audit. At si luxuriose comedens uinumque ingurgitans suauissimum potes interea diuinis incumbere, cur non frequenter es in diuinis dum humanis ihæres, eaq; congressu perpetras, quæ dictu etiam honesta non sunt. ubique enim pueri ipsius qui nobis inest perturbatiōnes sunt. & quia turpes, ideo ad eas contemplator distrahi nequit. & interim contemplari. ubi enim sensus animaduersiōque eiusmodi illinc ipsum abest intelligibile & quo magis facultas excitatur ratione carens, eo longius abest intelligentia. fieri nanque non potest ut aliquis huc atque illuc delatus hic simul sit atque ibi. non enim parte nostrum. sed toto attentiones effecimus

De abstinentia.

U Ir autem cautus & qui naturæ ueneficia suspicatur, cognoscitque naturam corporis quemadmodum uidelicet instrumenti more ad animi uires cōtemperatū est. intelligit sane quantum passio sonare parata est uelis nolisue, quotiens

imms